

גמ"ר 11/07/1881 - מדינת ישראל נגד מירב רבקה סימeon

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

22 Mai 2014

גמ"ר 11-07-1881 מדינת ישראל נ' סימeon

בפני כב' השופטת מני כהן

מדינת ישראל

נגד

מירב רבקה סימeon

ב"כ המאשימה מתמחה גב' שני קלימן

ב"כ הנואשת עו"ד מורדון ממשרד עו"ד אורון

הנאשם בעצםה

גזר דין

1. הנואשת הורשעה לאחר ניהול הוכחות ביצוע עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה התשכ"א- 1961.

2. על פי עובדות כתוב האישום בתאריך 16.4.11, בשעה 06:35 או בסמוך לכך, נהגה הנואשת ברכב פרטי בכיביש 40, מכיוון צפון לדרום מבלי להבחין כלל ברכוב אופניים - גיא תמרי ז"ל (להלן: "המנוח") שרכב אותה עת על אופניו בכיוון נסיעת הנואשת על הכביש, בצדדים לפס ההפרדה הצהוב של השול הימני. בהגעה עם הרכב לק"מ ה 267.2 לדרום, כשהיא בסמוך לפס ההפרדה הצהוב של השול הימני, ובמהירות של לא פחות מ 90 קמ"ש, פגעה עם החזית הקדמית של הרכב במנוח.

3. כתוצאה מההתאונת הועף המנוח על הכביש ונגרמו לו חבלות גופו קשות שהביאו למותו במקום. הנואשת, אף שפגעה במנוח, המשיכה בנסיעתה עם הרכב, איבדה שליטה, והתנגשה במעקה הבטיחות עד שנעקרה במרחק של כ 180 מ' מהמקום.

4. על פי כתוב האישום, רשלנותה של הנואשת מתחבطة בכך שהיא הנהגה ברכב, אף שהייתה ערלה מעל 20 שעות ועבדה במהלך הלילה, לא הייתה ערנית למתרחש בדרך ולא הבחינה במנוח כלל, לא עשתה דבר כדי למנוע את התוצאות התאונה קרי, לא בלמה, לא צפירה ולא סטתה עם הרכב ולא נהגה כפי שנаг סביר מן היישוב היה נהוג בנסיבות העניין.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

כפי שכבר צוין בהכרעת הדין, תחילת כפירה הנאשמת במינויו לה, אולם בהמשך חזרה בה מכפירתה והורשעה על סמך הودאותה בעבירה המוחסת לה בכתב האישום, שלא במסגרת הסדר טיעון (עמ' 12 ש' 21). בדין שהתקיים ב- 24.4.12 ביקש ב"כ הנאשمت לחזור מההודאה, בהמ"ש התיר לנאשמת לחזור בה מההודאה, הורה על ביטול הכרעת הדין והתיק נקבע להוכחות.

לאחר ניהול ההוכחות, הנאשמת הורשעה ונשלחה לקבלת תסקירות.

6. בטיעוניה לעונש מסרה התביעה, כי מדיניות הענישה בתיקים מהסוג זהה ובנסיבות אלו היא בין 10 ל-18 חודשים מאסר, אולם לאור הנסיבות שבתיק הנקוצי, תוך שהוא לוקחת בחשבון את עברת התעבורי של הנאשמת, נסיבותה האישיות שMapViewות בתסקיר, וכן לאור הקשיים אוטם חווות הנאשמת במהלך המשפט ותחוווה במהלך המאסר, עותרת המשasma להטלת עונש של מאסר שבין 12 ל- 15 חודשים אחורי סוג ובريح, פסילה לשחק מספר שנים במספר דו ספרתי, פיצוי, קנס ומאסר ופסילה על תנאי, תוך שהוא מצינית כי נסיבות התאונה מצביעות על רשלנות ברף גבוה וכי בהכרעת הדין לא הייתה כל קביעה שהיא הייתה רשלנות תורמת מצדיו של המנוח. בוגע לנסיבות האישיות של הנאשמת, לטענת התביעה איננה נופלת במקרים חריגים שבית משפט עליון הכיר בהם לצורך הטלת עונש של מאסר בעבודות שירות.

7. מטעם התביעה העיד אביו של המנוח, מר שי תמרי, אשר סיפר על הכאב אותו הוא חוות מאז אובדן בנו, ועל תחשותו בעקבות האובדן של בנו. כן העיד מטעם התביעה מנהל ומאמן מועדון הרכיבה בו רכב המנוח, מר ויקטור קויטהי, סיפר אודות מקצועיות הרכיבה של המנוח וכי המנוח היה רוכב אחראי שהוא סמך עליו בכל מה שקשרו להיבטים מקצועיים ובטייחותים.

הוגשה גם הצהרת נגעת מטעם אשתו של המנוח.

8. ב"כ הנאשמת מבקש להסתפק במאסר בעבודות שירות. בטיעונו לעונש התקמקד ב"כ הנאשמת ברשלנות שהיא לטענתו למנוח בנסיבות התאונה וכי המנוח נקט בחוסר זהירות קיצוני.

הנאשמת עצמה הביעה בפניי את מצבה האישית, את נסיבות חייה ואת הנזק הקשה שייגרם לה ולבתה, היה וייגזר דין להמאסר בפועל.

ביום 27.4.14 הגיע ב"כ הנאשמת חוו"ד פסיכולוגית אודות בתה של הנאשמת וביום 11.5.14 הגיע בקשה להוספת טיעון עובדתי - נסיבות אישיות בו טען, כי בעלה של המבקשת הינו תושב ארעי בארץ ומעמדו כפוף לנישואיו עם הנאשמת וכי הוגהר לנאשמת ע"י משרד הפנים כי אם תאלץ לרצות עונש מאסר בפועל, אז תישלץ זכותו של בעלה לחירות בארץ.

הצדדים הגיעו לעיון בית המשפט פסקין דין התומכים בטענותיהם.
עמוד 2

יש לציין כי אמנים ניתן ללמידה רבתות מפסק הדין שהוגשו ע"י הצדדים לגבי מתחם הענישה הראו בעבירה של גرم מוות ברשנות, אך יש לסיג ולומר כי כל מקרה הוא ייחודי ולכל מקרה יש את הנסיבות הייחודיות לו וכך גם במקרה שלפניו.

9. הצדדים אינם חולקים כי מדובר בנאשمت נורמטיבית ואף לא חולקים על הטלת עונש מאסר. עיקר המחלוקת בין הצדדים האם מן הראו כי הנאשמת תרצה מאסר בין כתלי בית הסוהר בעתירתה של התביעה או שתקופת זו תהיה ברת המרה בעבודות שירות ציעוני ב"כ הנאשמת.

10. בהתאם להוראות סעיף 40(g) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם מעשה העבירה שביצע הנאשם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהga ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה.

11. בבואי לבחון את רמת הענישה בעבירה של גرم מוות ברשנות בתאונות דרכים, יש להזכיר כי העיקרון המנחה בענישה הינו עיקרון הלהימה, יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

יש לציין כי קו המנחה של בית המשפט העליון בעניין מדיניות הענישה: **בע"פ 6755/09** "ארז אלמגוי נ' מדינת ישראל" שניתן על ידי בית המשפט העליון ביום 09/11/16 נכתב כי:

"**קיימים שלושה כללים מנחים בסוגיות הענישה הרואיה בעבירה של גרים תאונות דרכים קטלניות ברשנות.** האחד, ראוי לגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עיקרון קדושת החיים והן משיקולי הרטהה.

השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו, אין בעלות משקל כבעירות אחרות המלוות בכוונה פלילתית, הן בשל אופייה המיעוד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים.

השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשנות.

בית המשפט העליון, ובעקבותיו גם יתר ערכאות השפיטה חזרו ושנו כי עבירה של גرم מוות ברשנות מצדיקה ענישה חמירה של מאסר מאחרוי סוג ובריח כך למשל:

בע"פ 2525/09 " יצחק זדה נ' מדינת ישראל", שם הוחמר העונש שהושת על הנאשם בבית המשפט לטעבורה משעה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, כאשר נגזרו על הנאשם בבית המשפט המחויז שמוña חודשי מאסר בפועל. מאז, חלה מגמת ההחמרה בענישה בעירות של גرم מוות ברשנות.

בע"פ 1640/00, "וופי חסון נ' מדינת ישראל", נגזר דיןו של נהג שנרדם בשעת נהיגה, גرم לתאונת וכתוצאה منهاיגתו הרשלנית קופחו חייהם של שני בני אדם, 15-20 חודשים לritchוי בפועל ו- 15 שנות פסילה.

בע"פ 8382/03 בעניינו של אידן חילף, הורשע המערער בביבהמ"ש המחויז בהריגת 3 נוסעים רכב, בביבהמ"ש העליון זוכה המערער מעבירות החריגה, הורשע בגיןת מוות ברשנות ועונשו נגזר לשנתיים מאסר בפועל, בנוסף לעשרים שנות פסילה מלנהוג.

ברע"פ 4300/09 רונית בן רובי נ' מדינת ישראל, בית המשפט העליון דחה את הערעור ואת הטעונים בעניין הנسبות המקלות שהיו עם הנאשمت ואישר את עונש מאסר לתקופה של עשרה חודשים כפי שנגזר.

עפ"ת (מחוזי מרכז) 329/12 שרה הרנסון נ' מדינת ישראל, הנאשמת גרמה למוות של הולך רגל שחזה את הכביש מפני מכוניות חוננות. נקבע כי מדיניות הענישה היא בדרך של מאסר לאחרי סORG ובריח ולא בדרך של עבודות שירות. דבר ברשנות תורמת של המנוח אף רשלנותה של המערעת אינה ברף הנמור ואניינה מצדיקה סטייה מהענישה. בית המשפט המחוזי קיצר את תקופת המאסר מעשרה חודשים לשמונה. בבקשת רשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון **רע"פ 7214/13**, נדחתה.

בעפ"ת (מחוזי מרכז) 64012-03-13 מי-טל מלול ניראין נ' מדינת ישראל, נאשנת צעירה, אם חד הורית ילדה בת 4, עברה התעבורתי נקי, רכבה על אופנוע ופגעה בהולך רגל שחזה את הכביש שלא מעבר חצייה. על אף הרשנות התורמת של המנוח, אישר בית המשפט את עונש המאסר לתקופה של 8 חודשים.

בע"פ 287/13 פלונית נ' מדינת ישראל, על אף רשלנות תורמת מצד המנוח ונסיבות אישיות קשות כאשר יש חשש לחיה הנאשמת באמ תשלח למאסר, אישר בית המשפט העליון עונש מאסר לתקופה של 10 חודשים.

ברע"פ 8576/11 הילה מזרחי נ' מדינת ישראל, על אף והנאשמת אם לילדים קטנים, נגזר עליה בבית המשפט לתעבורה, בין היתר עונש מאסר לתקופה של 12 חודשים. בית המשפט העליון הקל בעונשה והורה על 8 חודשים מאסר בפועל.

ברע"פ 2955/12 ענת הרמוס נ' מדינת ישראל, על אף עברה הנורמטיבי של הנאשמת וההוויה באשמה, הייתה אם לילדים והיה קיים החשס כי ילדיה ישלחו לפנימה או למשפחות אומנה, נגזרו 10 חודשים מאסר. בית המשפט המחוזי הקל בעונש, וקבע 8 חודשים מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהוגש.

בהתיחס למתחם הענישה **בעפ"ת (מרכז) 33840-02-12 סובхи חמאד נ' מדינת ישראל** סקר בית משפט את הפסיקה וקבע:

"סקירת הפסיקה מלמדת כי במרקורי הנהיגה הרשלנית הקלים ביותר נגזרו על נהגים עונשי מאסר של 6 חודשים בעבודות שירות (ע"פ 4732/02 סורפין נ' מ"י)

במקרים של רשלנות חמורה יותר נגזרו עונשי מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים (6755/09) אלמוג נ' מ"י 13 חודשים (ע"פ (ת"א) 71933/06 קלנסבלד נ' מ"י), במרקירה בו נהרגו אם ובנה, ונפצעו שלשה אחרים; **15 חודשים (ע"פ 6358/10 קבאה נ' מ"י)** במרקירה בו נהרגו שניים ונפצעו שישה; ו- **18 חודשים (ע"פ 6544/07 גראמנת נ' מ"י)**.

במקרים החמורים ביותר נגזרו על הנאשימים 24 חודשים (ע"פ 8382/03 חילף נ' מ"י פ"ד נ"ח) (2), במרקירה בו נהרגו שלשה אנשים; **ת.פ (ח'י) 114/01 מ"י נ' טל בן סבח יצחק**, במרקירה בו

נהרגו ארבעה אנשים וע"פ (ת"א) 70632/02 זקריא נ' מ"י); **27 חודשים מאסר (ע"פ (מרכז)**

8250-02-08 סובינסקי נ' מ"י, במרקירה בו היו שלושה הרוגים); **30 חודשים מאסר (ע"פ 708/09** שליפה נ' מ"י, גמ"ר (פ"ת) 2404-03-11 מ"י נ' יהודה חן, עפ"ג (מרכז) 4766-07-09 יגמור נ' מ"י, במרקירה בו נהרגו אב ובתו.

פסק דין הנ"ל אישר ע"ז בית משפט עליון (רע"פ 13/5619).

12. במקהה אשר לפנינו הורשעה הנאשמת בעבירה של גרם מוות ברשלנות בה קופחו חיו של רוכב האופניים גיא תמרי ז"ל וזאת לאחר שהנאשمت נגעה ברכב, אף שהייתה ערה מעל 20 שניות ועבده במהלך הלילה, לא הייתה ערנית למתרחש בדרך, לא הבחינה במנוח כלל ופגעה בו פגעה אשר הובילה למוותו.

13. המדובר בתאונה בה רכבה של הנאשמת נסע ב מהירות נסע ב מהירות של פחות מ 90 קמ"ש, פגע עם חזית צד ימין באחורי האופניים . הנאשمت לא הבחינה במנוח לפני התאונה, במהלך הנסיעה ואף לא לאחראית ובילמת החירום נעשה רק לאחר שהיא שמעה את ה"בום" וזאת על אף שהARIOU התרחש באור יום , בשעה מוקדמת 06:35 , תנאי מזג אוויר היו טובים, שדה ראייה היה פתוח , ללא רכבים בכביש , ללא סטייה מצד המנוח בעת האימפקט.

14. נתונים הנ"ל מעידים על נהיגה רשלנית חמורה במיוחד כאשר לטענתה הנאשמת היא הייתה ערנית ומפוקסת .

לאור כל המפורט לעיל, הנני קובעת כי מבחן העונש הולם למעשה העבירה שביצעה הנאשמת, הינו בין 10 ל-18 חודשים מאסר בפועל, כניסה באלו שקלים ופסילה לתקופה של 10 שנים ומעלה. יש לציין כי מעבר למדיניות העונשה שקבע בית המשפט העליון יש להתאים את העונשה לנסיבות המקרה ולנאשם, ככלומר בכל מקרה העונשה צריכה להיות אינדיבידואלית.

בדנ"פ 1391-12 "הילה מזרחי נ' מדינת ישראל", מיום 14.13.14, קבע בית המשפט העליון, כב' - הנשייה בייןיש, כתוארה אז, כי:

"אין לסתות מדיניות העונשה הנוגגת בעבירות של גרים מוות ברשלנות. לפי מדיניות זו, כך נקבע בפסק הדין, ככל יכול עונש של מאסר אחורי סORG ובריח במסגרת המאבק בתאונות וחיריגים לכל זה הם מעתים".

בע"פ 8382/03 חילך נ' מדינת ישראל פ"ד נח(2) 139 (2004) נקבע, כי:

"עם זאת גם על רקע מדיניות העונשה המחייבת לגבי תאונות דרכיں קטלניות, הניתבת ככל בהליך גזירת הדין, עדין יש לשකול כל מקרה על נסיבותיו המיעילות, לגופו, ולעולם ישקל עניינו האינדיבידואלי של הנאשם על רקע מדיניות הכללית תוך איזון ראוי ביניהם. העונש יגזר כפרי שכלל של מכלול הנתונים האינדיבידואליים של הנאשם ביחס למדיניות העונשת המחייבת תוך ערכת משקלם היחסוי".

ברע"פ 4261/04 יעקב פארון נקבע במפורש כי הכלל הוא מאסר אחורי סORG ובריח ורק במקרים חריגים ניתן לשקל המרתתו בעבודות שירות, "... דורך המלך במקרים בהם עסקין היא העונשה במאסר בפועל" (דברי השופט רובינשטיין בע"פ 783/07 חאלד עתבה).

15. עינתי בעיון רב בתסקירות השירות המבחן, מדובר בתסקיר עמוק וmprט ומעיון בתסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמה עלולים נסיבות חיים ונסיבות אישיות אשר מפאת צנעת הפרט אין מקום לפרטם.

שירות המבחן המליך להטיל על הנאשמת עונש מסר הנitin לרצות בעבודות שירות לצד העמדתה בצו המבחן.

אמנם אין ספק כי שירות המבחן עשה עבודהו נאמנה, ואולם ההחלטה קבעה כי בבית המשפט יש שיקול דעת מלא האם לקבל המלצה, כן oczywiście כי הנאשמת נכהה בדיון שבו הודיע ב"כ המאשימה כי אין בעמדת התסקיר כדי לחיבב את המאשימה.

לענין זה יפים דבריו של כב' השופט שטרסברג כהן בע"פ 4872/95 מדינת ישראל נ' גל אילון:

"**עבודות שירות המבחן היא ללא ספק עבודה ברוכה. השירות עושה עבודהו נאמנה, ומשקיע ידע, זמן ומשאבים כדי להגיע לעומקו של כל מקרה ומרקם. זהוי עבודה בעלת חשיבות מדרגה ראשונה הנוטנת בידי השופטים כל' חשוב ביותר להיעזר בו במלאת האיזון בין כל השיקולים שעל בית-המשפט לשקל בהטילו על העבריין את העונש ההולם. אלא שחוות-דעתו של השירות מאירה את הפן השיקומי ומתקדמת בעבריין, ואילו חובתו של בית-המשפט היא לתת דעתו לכל היבטים האחרים שירות המבחן אינו מופקד עליהם.**"

הדברים הנ"ל עומדים מפורשות מהتفسיר בעניינה של הנאשמת כאשר שירות המבחן ממליך בעניינה של הנאשמת על הטלת מסר לריצוי בעבודות שירות לצד צו מבחן על מנת לאפשר לנאשמת להמשיך בהליך השיקום וזאת תוך התעלמות מתוצאת התאונה.

לקחתי בחשבון את התרשומות של שירות המבחן, אולם המלצה שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה המחייבת שקבע בית המשפט העליון ביחיד בעיר זה.

בענין זה ראוי להזכיר את רע"פ 548/05 מאירה לין נ' מדינת ישראל, תק'-על' 2005 (4) 3911 נקבע ע"י בית המשפט העליון:

"**מרבית המורשעים בעבירות הללו הם אנשים מן היישוב, מה שקרו "נורמטיביים" כל עוד בעינה המדיניות הקיימת באשר לעבירות גרים מות ברשנות בתאונות דרכים... דינם של המורשעים בהן לתקופת מסר אחורי סוג ובריח, והחריגים לכך נדירים. אכן, מרבית המורשעים בעבירות אלה - מן הסתם - הם אנשים מן היישוב, מה שקרו נורמטיביים, אלא שנמצא לבתי המשפט לנסות להרטיע את הנוהגים בככבים מעבירות על ידי המודעות כי אם יתרשלו ויפגעו בחולת דין מסר. נוכחות ההפקרות המרובות בככבים, קיופדם של חיי אדם, השבר, השבר הנורא שאין לו רפואי ואיחוי הפוך את משפחות הקורבנות, ותחושת אין האונים החברתי אל מול המס שגובות תאונות הדרכים מחברה שאינה חסра קרבנות טרור ובקרב, מבקשים גם בתיהם המשפט לתרום תרומה צנעה בדמות גרי דין**"

ראה גם ע"פ 52518-07-12 לגוטוי נ' מדינת ישראל:

"המערער אכן אדם נורטיטיבי בכל מישורי חייו האחרים, אולם בכך אינו שונה מהעברית המומוץ בתחום זה. לעניין זה ציטה כב' השופטת קמא דברים שנאמרו בע"פ 6258/10 מחמוד קבהא נ' מדינת ישראל (פורסם ביום 30.3.11) (להלן: "ענין קבהא") עם כל הצעיר בדבר, יש להעדיף את אינטראקציית הציבור, באופן שיעבור מסר ברור כי יש להכuid בענישה על מי שעובר על חוקי התנוועה, על-מנת להילחם ברגע תאונות הדרכים".

.16 לא מצאי שקרה זה נופל באותו מקרים חריגים המצדיקים סטייה מההלהכה המחייבת.

נסיבות התאונה מלמדות על רמת רשלנות גבוהה מאוד מצד הנואשת אשר נהגה ברכבה בכביש תקין, תנאי מג אויר טובים ואור יום כאשר שדה הראייה בפני הנואשת היה פתוח ורכבה היה תקין, אולם הנואשת נהגה ברכבה לאחר שהיא ערכה למעלה מ-20 דקות, ובעקבות כך היא לא הייתה עירנית למתרחש בדרך.

יש לציין כי הנואשת עצמה צינה בפני שירות המבחן כי היא אינה רגילה לנוהג לאחר שעות כה רבות ללא שינוי, דבר שմגביר את רשלנותה של הנואשת, שכן היא הכניסה את עצמה ביודען במצב מסוכן זה של נהגה במצב של חוסר עירנות מלא.

עוד אצין כי מעיון בחוו"ד הפסיכולוגית שהוגשה לא מצאי כי יש בה כדי להוות בסיס לחזור מהפסיכיקה המחייבת, ובענין זה מפנה לפסקה שצוטטה לעיל במקרים של ילדים קטנים יותר.

.17 המשימה הגבילה את עצמה לרף ענישה לא גבוהה בגין מסווג זה מתחם הענישה כאשר כאמור רמת הרשלנות של הנואשת גבוהה.

לא נשפט מעוני העובדה, כי הנואשת בעלת רקע נורטיטיבי כשלחובתה 3 הרשעות בלבד. יחד עם זאת, לגבי עברו התעבורתי ונסיבותו האישיות של הנואשם, ציין כב' הנשיא שמרג בר"ע 530/84, בלהה ספר נ' מ"י, פ"ד ל"ח (4) התשמ"ה - 1984, עמ' 161:

"...כאן המקום בעיר, שאנו נתונים בעבירה שאינה כרוכה בפגיעה מוסריים או בשחיתות, אלא ביטיה, כדי לנו, באופן התנהגותו של האדם הנהג ברכב, ו מבחינה זו לא יכולים עברו או תוכנותיו האישיות של הנואשם הנוגע בדבר להיות בעלי משקל מכريع. כפי שכולם נהגים בדרכים, צריכים גם האמצעים העונשיים, שנועדו להכתיב דרך התנהגות מסוימת, לחול עלcoli עלמא. כאמור, אין בית המשפט פטור מן ההתאמנה של העונש לכל מקרה אינדיוידואלי, אך עליו לשנות נגד עינוי את אמת

המידה העונשית, אשר אליה כיוון אותו המחוקק בדברו בסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש...]"

18. ב"כ הנאשמת הziיב בפני בית המשפט מספר שאלות, ובניהם הziיך יגיע האינטראס הציבורי לשיפורו אם הנאשנת אכן תכנס לבית הסוהר; גם לשאלת זו ולשאלות כבדות משקל בעניין זה התייחס בית המשפט עליון בע"פ 783-07 באומרו:

"**גם לך אין תשובה מ Niecha את הדעת וכל עוד לא עליה רעיון המועל יותר, חובת בית המשפט להמשיך במדיניות בחינת בית שמאי.**"

כמו כן, מהו טווח ההחמרה הרואה כאשר נאשם יותר על הסדר טיעון והודאה. בעניין זה לי אלא להפנות אותו למתחם העונישה שנקבע ולו"פ 11/7964 (העלון) בו צוין:

"**נחרור ונסכים את הידע: ניהול הוכחות אינו עילה להחמרה בעונש, אולם מותר להקל עם המודה.**"

19. באשר למצובה האישית ונסיבותיה האישיות של הנאשנת עיינתי בכל המסמכים שהוגשו בפני וביניהם המלצה Shirot המבחן.

נתתי דעתך למכלול נסיבותה האישיות של הנאשנת ובכללן מצובה המשפחתי, ומעמדו של בן זוגה. אולם לא מצאתי כי מקרה זה מצדיק סטייה ממתחם העונישה שקבע ביהם"ש העליון.

בעניין זה מצאתי להזכיר את דברי כבוד בית המשפט העליון מפני כבוד השופט בינוי:

"**קשה היא הטלת המאסר בעבירות בהן פעל אדם ברשותו, וגרם למותו של אחר, כאשר הוא לא חף כמובן במוותו, והוא מייסר עצמו בשל התוצאה. אולם בית משפט זה חוזר ואמר פעמים רבות כי נוכח הקטל בדרכים, מצוים בתם המשפט לתרום תרומות למלחמה בתאות הדרכים.**"

במציאות המצערת שבה אנו מצויים, מתחייבת הטלת עונשים מכאים שיש בהם כדי להרתיע את הנוהגים בחוסר זהירות בדרכים, ויש להעדיין את אינטראס כלל משתמשים בדרך על פני נסיבותיו האישיות של המערער" (ע"פ 674/99 טויטו נ' מ"י, תקדים עליון כרך 99 (2) התשנ"ט - 1999).

20. מעין בפסקה עולה כי בשנים האחרונות רבו הפסיקות בנוגע להחמרה העונישה כך שתכלול גם מאסר בפועל ואף בנסיבות אישיות חמורות ביותר.

למעלה מן הצורך אצין שוב את רע"פ 11/8576 הילה מזרחי נ' מ"י, שם נגזו 8 חודשים מאסר בפועל, לנגמת שגעה ברוכב אופניים וגרמה למותו, וזאת עקב נסיבות אישיות קשות ביותר, בין היתר הייתה אם שלושה ילדים ומשפחה יגרם מכך עקב מסרה.

כמו כן גם בעפ"ג 11-07-45662 כמו הרכמוס גזר בית המשפט המחויז עונש מאסר באורך זהה לאור

נסיבות אישיות קשות, בית המשפט המחויז פסק כי אין רואה לנכון לחרוג מהכלל של גזרת מאסר בפועל בגין גרים מות בירושנות (ס' 25 לפסק הדין), גם במקרים אישיות קשות ביותר ויצאות דופן הouselות אפשרות כי תיכון וילדי הנאשם יפוזרו במשפחות אומנה בזמן המאסר.

21 בנושא זה יש לציין את דברי בית המשפט העליון **ברע"פ 2842/96** "חולון ויקטור כ' מדינת ישראל" אשר קבע כי הקלה בעונש, על ידי השוואתו לעונשים קלים יותר שהוטלו במקרים אחרים ואפילו דומים, עלולה לפגוע בתפקיד החשוב של מלאת הענישה באמצעות צמצם את עבריינות התאונות ואת תאנות הדריכים - כאשר הקטל הנוראי מחייב אותנו להקשוט ליבינו ולנהוג עם עברייןאים אלו במידת הדין ולא במידת הרחמים.

לעניין זה יפים דבריה של כב' השופטת ארבל, בית המשפט העליון **בע"פ 570/07** חיים בן הרוש נ' מ"י:

"ענישה הולמת היא חלק אינטגרלי של החינוך לנ Gehagha נוכנה שביסודה כבוד נסעים אחרים, משתמשים אחרים בככיש, לרבות עובי או רוח תמיימים. לפיכך אני רואה בחזיב את המגמה להעלות את רף הענישה בין עבירות אלה... . הוצגו בפניו פסקי דין רבים שבהם ניתנו בין נסיבות דומות בעונשים קלים באופן משמעותי... ואולם חובתו של בית המשפט היא לעורר מלאכת איזונים שלמה המביאה בחשבון את מכלול היבטי התמונה שנפרשה בפניו.

22 יש לציין כי לא מצאתו לא בדברי הנאשם בפני בית המשפט ולא בתסקירות שירות המבחן כי הנאשם הפניה את תוכאות התאונה וכי היא נוטלת אחריות מלאה על התאונה, כמו כן לא מצאתו הבעת חרטה מצד הנאשם, ועיקר דבריה בפני בית המשפט בעת הティיחסו לקשיים שהוא ומפחיתה חוו בעקבות המשפט והקשהיהם שיחוו מעונש של מאסר בפועל.

שקלתי בכבוד ראש את טענותיה של הנאשם ביחס לבן הזוג, אך בנגד לטענת הנאשם וב"כ, כי אם תישלח למאסר בפועל תישל צותו של בעל חיים בארץ והוא צפוי לגרוש, בchnerati את נהי רשות האוכלוסין וההגירה, ובס' 3.4.1 לנהל מס' 5.2.00015 "הערות גורמים בבקשת לערוך בישראל מכח קשר זוגי עם ישראלי", מעודכן לתאריך 2.1.14 נכתב כדלקמן:

"3.4. תוק כדי ההליך המדווג - טעמים הקשורים בין הזוג הישראלי"

3.4.1 כאשר המבחן, תוק כדי ההליך המדווג נכנס למעצר/מאסר או תלוי ועומד כנגדו תיק, אשר בגין צפוי להיגזר כנגד המבחן בזמן הקרוב מאסר ממושך, או שהוא עצור עד תום ההליכים, תועבר הבקשה להחלטת ראש הדסק אשר תפעיל שיקול דעת פרטני בהתאם לנסיבות. עובדת המעצר/מאסר תילקח בחשבון בין היתר ישקלו: משך הזמן שחלף מאז אישור הבקשה, משמרות על קטינים, מידת הזיקה לישראל, מרכז חיים בישראל והעדר מניעה פלילתית או ביטחונית נוספת לסרוב הבקשה ועוד".

מעיוון בסעיף זה עולה כי אם תוך כדי ההליך המדווג לקבלת מעמד בישראל, בן הזוג הישראלי נכנס למאסר הדבר לא בהכרח לשילילת זכותו של בן הזוג הזר למעמד בישראל, אלא נתון זה נכון למערך הנתונים שעל ראש הדסק ברשות האוכלוסין לשקלול בעת בוחינת הבקשה להמשך מתן המעמד, יחד עם נתונים נוספים כגון מהות הקשר, משך הקשר ועוד.

יש לציין כי מעיוון בנוהל עולה כי לא רק במקרה בו בן הזוג הישראלי נכנס למאסר, יש לשקלול נתון זה בעת בוחינת הבקשה למעמד של בן הזוג הזר אלא אף אם תלו依 נגדי בן הזוג הישראלי תיק אשר בגיןו הוא צפוי להיכנס למאסר, יש לשקלול נתון זה בעת בוחינת הבקשה למעמד של בן הזוג הזר.

מעיוון במסמכים אשר צירף ב"כ הנאשמה עולה כי ביום 14.5.8, לאחר שהנאשמה כבר הורשעה בתיק זה, ונתנו זה היה בידי רשות האוכלוסין וההגירה, אושרה בקשתו של בעל להארכת אשרת שהייתה בשנה נוספת, כך שאין בסיס לטענה.

לפיכך לא מצאתו כי יש בטיעון זה כדי לחרוג מהכלל של גזירות מאסר בפועל בגין גרים מות רשלנות, וכי למטרת הנסיבות האישיות שציינה הנאשמה אין בכך כדי כניסה לאותם מקרים קשים בעלי נסיבות קשות ביותר ויזיאות דופן המצדיקים חריגה מהכלל של מאסר בפועל.

לא ניתן להתעלם מרמת הרשלנות ונסיבות התאונה הקשות הכוללות כאמור את פטירת המנוח כאשר תוכאות אלו ילוו את משפחתו של המנוח לאורך כל חייה וכל ענישה לא תסיע בריפוי הפצעים ובהשבת המנוח.

יש חשיבות להזכיר כי בתקופה זו בה שניהגה רשלנית ומסוכנת בכבישים הפכה למכת מדינה יש צורך מתmeshר וממשי בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות תעבורה ולבטח מביצוע העבירה החמורה שבה הורשעה הנאשמת של גרים מות רשלנות. מכת מדינה, אשר ריבוייה ומרקורה הינו מהעתலות הממציאות השוררת בכבישי המדינה והסכנות הנובעות מנהיגה לא אחראית ולא מחשבה אודות הסכנות הגלומות מנהיגה במצב לא אחראי ורשלני.

לפיכך על בתי המשפט להחמיר עם אותם עברייני תנועה הנוגאים באופן רשלני המסקן את ציבור משתמשי הדרך, הן אותם המשתמשים בדרך כלל רכב, הן את רוכבי האופניים המשתמשים בדרך והן את הולכי הרגלי המשתמשים בדרך.

כל זאת, על מנת לגרום להבנה בקרוב ציבור הנהגים, שרכב הינו כל' מסוכן. שחי' אדם אינו הפרק, ועל כן על ציבור הנהגים ליטול אחריות לעשייהם ולנהוג באופן אחראי וזהיר שכן חי' אדם, בין אם זה חייהם שלהם עצמם, בין אם זה חי' שאר הנוסעים ברכbam ובין אם זה חי' שאר המשתמשים בדרך, תלויים באופן נהיגתם ברכב, ואם אותם נהגים לא ידעו לנוהג ברכbam באחריות הרואה, הם צפויים לעמוד בפני בית המשפט, ולתת את הדין בגין רשלנותם, - ואף למצוא עצם מאחורי סורג ובריח לתקופה לא קצרה.

23. לאחר ש שקלתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים וכפי שעולה מהרשום לעיל מצאת, כי אכן המאשינה עותרת לתקופת מאסר ברף הלא גבוהה ביותר בעבר מסוג זה עם תוכאות כה קשות, רמת רשלנות

גבולה כאשר ביהם"ש סבור, כי במקרה מסווג זה יש להטיל עונש מאסר לתקופה משמעותית יותר, אולם נוכח עמדתה של המאשימה ולנוכח מכלול הנסיבות האישיות מצאתי שלא להחמיר מעבר לעתירתה.

לפיכך נוכח ההלכה המחייבת ובהעדר נסיבות חריגות והנסיבות הנ"ל ולאחר שכלל כל הנתונים, ולאחר ששלתי טיעוני הצדדים לחומרא ולקולא, ותוך מתן משקל ראוי לנסיבותה האישיות של הנואשת, מצאתי לגוזר על הנואשת את העונשים הבאים:

15 חודשי מאסר בפועל מאחריו סורג ובריח ובמצטבר לכל מאסר אחר.

אני פוסלת את הנואשת מקבל או מהחזק רישון נהיגה לתקופה של 13 שנים בפועל במצטבר לכל פסילה אחרת.

ריצוי הפסילה יחול מיום שחרורה מהמאסר.

הנני גוזרת על הנואשת עונש מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים שלא תעבור בתוך 3 שנים את אותה עבירה בה הורשעה ו/או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

אני דנה את הנואשת לתשלום קנס בסך 10,000 ש"ח או 90 ימי מאסר תמורה.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

החלטה

nocach ha-schameh ma-shimha haneni moreh ul yicob bi-yitz'ui unsha b-mas'ar be-pa'ul ud liyom 28.07.2014.

במועד זה על הנואשת להתייצב לריצויו עונשה בבית סוהר לנשים נווה תרצה ביום בשעה 10:00 או על פי החלטת שב"ס, כאשר ברשותה תעוזת זהות או דרכון.

על הנואשת לחתם כניתה למאסר, כולל אפשרות למינוי מוקדם עם ענף אבחון ומינוי של שב"ס. טלפונים: 08/9787336, 08/9787377

כל זאת בכפוף להוצאת צו עיקוב יציאה מן הארץ והפקדת דרכון ישראלי ודרך זו אם יש ברשותה.

הנאשمت תפקיד עד ליום 25.05.2014 סך של 10,000 ₪, תחתםUberות צד ג' בסך 10,000 וכן Uberות עצמאית על סך 10,000 ₪.

בהתאם ב"כ הנאשמת, הנאשמת פסולה עד לכוניסתה לריצוי המאסר בפועל.

בנוגע לכנס הנני קובעת כי הכנס ישולם ב-10 תשלום שווים ורצופים החל מתאריך 15.06.2014 ובכל 15 בחודש שinerary. אם תשלום אחד לא יפרק במועדו, יumed כל הכנס לפירעון מיידי.

הנאשמת הונחהה לגשת לזכירות לקבל שובי תשלום.

בנוגע לניכוי תקופת הפסילה המנהלית ופסילה עד תום ההליכים המאשימה תגיש תגובהה תוך 10 ימים.

ניתנה והודעה היום כ"ב איר תשע"ד, 22/05/2014 במעמד הנוכחים.